

РЕШЕНИЕ

№ 635

гр. София, 07.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 20.01.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Проданова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **11886** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК във вр. чл. 194б ал. 6 от Закона за водите /ЗВ/.

Образувано е по жалба на [фирма] срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 46 от 12.11.2021 г. на Директора на Б. дирекция "И. район".

В обстоятелствената част на жалбата са въведени съображения за незаконосъобразност на акта, поради постановяването му в противоречие с материалния закон и неговата цел, защото съгласно чл. 194, ал. 11, т. 4 от ЗВ е установена недължимост на такса за водовземане, когато целта на водовземането е за аквакуртури и свързаните с тях дейности.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, се представлява от адв. А. П., който поддържа жалбата и изразява в писмено становище доводи за нейната основателност. Заявена е и претенция за присъждане на юриконсултско възнаграждение.

Ответникът – Директор на Б. дирекция "И. район" /БДИБР/, редовно уведомен чрез процесуален представител юрк. Д. Б., който оспорва жалбата. По същество на спора излага доводи за нейната неоснователност и законосъобразност на постановения акт в писмени бележки.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата

основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 ГПК във вр. чл. 144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

От представените по делото писмени доказателства се установява, че от директора на Б. дирекция "И. район" е било издадено Разрешително № 3169 от 21.02.2007 г. на [фирма], за правото на водовземане от повърхностен воден обект - язовир „К.", изграден на река В., в землището на [населено място], с разрешена цел за напояване, с лимит на ползваната вода до 70 млн. м³/год. и разрешен режим на водовземането: през напоителния сезон (от месец април до месец септември), през ненапоителния сезон (от месец октомври до месец март).

С Решение № 39/15.02.2012 г. е продължен срока на действие на това разрешително до 21.02.2022 г.

При извършена проверка по документи е съставен Констативен протокол № ПВЗ-31/13.04.2021 г. във връзка с изпълнение на условията по разрешителното за водоползване и определяне на дължимата такса за правото на водовземане. Установено е, че за периода 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. на база разрешено годишно количество, поради липсата на монтирано измервателно устройство с цел водоснабдяване за аквакултури е 3 340 447.00 куб. м. x 0.001 x 1.001, като възлиза на сумата от 5645.36 лева.

Представена е Декларация, вх. № КД-04-1913/04.02.2020 г., че отчетният годишен воден обем за 2019 г. е 3 340 447.00 куб. м. и таксата за водовземане е изчислена на 5645.36 лева.

С покана за доброволно изпълнение изх. № ПО-02-107/28.04.2021 г., получена на 05.05.2021 г., [фирма] е поканено да плати доброволно, в седемдневен срок от получаването, задължението си по чл. 194, ал. 1, т. 1, б. "а" ЗВ като титуляр по разрешително за водоползване № 3169 от 21.02.2007 г. на повърхностен воден обект - язовир „К.", изграден на река В., в землището на [населено място], с разрешена цел за напояване, дължимата сума за периода от 01.01.2019 г. до 31.12.2019 г. в размер на главница 5645,36 лв., върху която следва да се начисли и дължимата законна лихва за периоди на забава.

С оспорения АУПДВ № 46 от 12.11.2021 г. е установено по основание и размер задължението на [фирма] за такси за водовземане от повърхностни води по разрешително за водоползване № 3169 от 21.02.2007 г., продължено с Решение № 39/15.02.2012 г. за периода 01.01.2019 г. - 31.12.2019 г., в общ размер на 5645,36 лв., ведно с дължимата лихва за периода на забава – от 16.02.2020 г. до 12.11.2021 г., в размер на 997.43 лева. Размерът на таксата е формиран на база подадена декларация по чл. 194б от ЗВ и на основание чл. 1, ал. 1, т. 1, б. "а", чл. 3, ал. 1 и ал. 3, чл. 6, т. 1, чл. 7, ал. 2, чл. 11, ал. 1 и ал. 2, чл. 12, ал. 1, т. 6 от Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/29.12.2016 г. в сила от 01.01.2017 г.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, адресат на акта, чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 - дневен срок, считано от дата 16.11.2021 г.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът след като извърши дължимата на основание чл. 168, ал. 1 АПК проверка за

законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, и на всички основания по чл. 146 АПК, приема следното:

АУПДВ е издаден от компетентен орган - чл. 195б, ал. 1 във връзка с чл. 152, ал. 1, т. 3 от ЗВ и в предвидената мотивирана писмена форма - чл. 59, ал. 2 от АПК.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта, издаден въз основа на подадената декларация. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка и по-конкретно в констативния протокол. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа и жалбоподателят да разбере фактическите и правните основания за издаването му. При издаването му са спазени специалните административнопроизводствени правила по ЗВ, като е съставен констативен протокол и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията, както и за представяне на възражения по започналото административно производство, съобразно изискванията на чл. 195б, ал. 2 от ЗВ.

Не се установява допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Срокът за издаване на акта и за връчването му са инструктивни, а не преклузивни, и неспазването им не може да обоснове съществено нарушение. Съдът споделя разбирането, че съществено е само това процесуално нарушение, което влияе пряко при формиране на волята на административния орган или ограничава правото на защита и на участие в производството на засегнатото лице, съответно влияе пряко на крайния резултат. В конкретния случай, за всеки етап от производството, жалбоподателят е бил надлежно уведомен, като му е дадена възможност да направи възражения или да представи доказателства, от която възможност същият не се е възползвал.

Мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата пред административния орган, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадения акт /чл. 168, ал. 1 и ал. 3 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/. В хода на протеклото административно производство не са допуснати нарушения на процедурните правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващия и да са го препятствали да я упражни в пълен обем. Административният орган е изяснил релевантните за случая факти и обстоятелства и е извършил проверка на приетите доказателства. Не се констатира нарушение по см. на чл. 34, чл. 35 и чл. 36 от АПК. След като на страната е била гарантирана възможността за участие в производството, се налага разбирането, че органът е осигурил начин и способ за организиране и провеждане на защитата на засегнатите права и интереси. За правото на използване на водите се заплаща такса за водоземане от повърхностни води - чл. 194, ал. 1, т. 1 б. "а" ЗВ, като нейният размер, начинът и редът за изчисляването и заплащането ѝ се определя с тарифа на Министерския съвет.

Съгласно чл. 194б, ал. 1 ЗВ "ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на ЗООС, определят и декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на МОСВ. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които се определят таксите".

В настоящия случай [фирма] е подало към БД "И." декларация за добити водни

количества за периода 01.01.2019 г. - 31.12.2019 г. в обем на 3 340 447.00 куб. м. за правото на водоземане от повърхностен воден обект - язовир „К.“, изграден на река В., в землището на [населено място], с разрешена цел за напояване.

Съгласно чл. 194б ал. 2 от ЗВ "задължението по декларацията, по която задълженото лице е изчислило дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари". При извършена проверка от ответника е установено, че в този срок дружеството не е заплатило изискуемата такса за водоземане.

Съгласно чл. 195б, ал. 2 ЗВ, актът се съставя въз основа на писмени доказателства, включващи: 1. извлечения от сметките, по които постъпват таксите; 2. платежни и други счетоводни документи, издадени от лицата, използващи водите; 3. покана към лицето за доброволно изпълнение; 4. констативни протоколи от извършения контрол за изпълнение на задължението. В съответствие с тази законова регламентация оспореният акт е издаден въз основа на покана за доброволно изпълнение № ПО-02-107/28.04.2021 г. и констативен протокол № ПВЗ-31/13.04.2021 г. от проверка за изпълнение на задълженията.

Оспореният АУПДВ № 46 от 12.11.2021 г. е мотивиран, като в него е посочено разрешителното, въз основа на което е определено публичното задължение, а самият документ е част от административната преписка по издаването му, както и констативния протокол от извършения контрол за изпълнение на задължението, в които ясно, конкретно и точно са определени всички елементи на правото на водоземане, включително целта на водоземане, мястото на водоползване и вида на водоизточника.

Предмет на настоящата съдебна проверка е акт, установяващ държавно вземане с публичен характер, касаещо неплатена такса за водоземане на води, определена на основание чл. 194, ал. 1, т. 1 б. "а" и ал. 6 от ЗВ в размерите, съобразно приложимата за 2019 г. Тарифа за таксите за водоземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383/29.12.2016 г. в сила от 01.01.2017 г. Съгласно разпоредбата на чл. 195б от ЗВ, вземанията за незаплатените по реда на чл. 195а, ал. 1 такси по този закон се определят с акт за установяване на публично държавно вземане, издаден по реда на чл. 166 ДОПК.

По силата на чл. 194б, ал. 1 ЗВ информация за изчисление на таксата се предоставя ежегодно до 31.01. на следващата година от титулярите на разрешителни по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите. В случая [фирма] е подало декларация по чл. 194б, ал. 1 от Закона за водите на 04.02.2020 г. В декларацията освен целта на водоземането – напояване, единичния размер на таксата по чл. 12 от Тарифата – 0,0013 лева/куб. м и отнетият годишен воден обем – 3 340 447.00 куб. м. по измервателно устройство – водомерна рейка, дружеството е посочило и друго обстоятелство във връзка с изчисляване размера на таксата: коефициент 1.3 "при напояване – отнетият обем вода е по-голям от обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, определени в Наредбата за нормите на водопотребление (ДВ бр., бр. 103 от 27.12.2016 г) за съответните култури". В този случай съгласно чл. 12, ал. 3, т. 2 от Тарифата единичният размер на таксата по чл. 194, ал. 1, т. 1, б. "а" се умножава по 1,3.

Поради липса на водомерни устройства за реално изразходваното количество водни маси жалбоподателят е ползвал водомерна рейка. Рейката е специфичен начин за отчитане на изразходваното количество вода, чрез стъпаловидно разположени на стената елементи, посредством които се определят котите на водното ниво, но това не

са регламентирани от закона измервателни устройства.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя за неправилно отчитане на отнетото количество вода, тъй като не са отчетени показанията на измервателните устройства, които са били монтирани. С разпоредбата на чл. 194б от ЗВ е въведено задължение за титулярите на разрешителни, Ежегодно към 31 януари на следващата година титулярите на разрешителни, включително на комплексни разрешителни, издадени по реда на Закона за опазване на околната среда, определят и декларират дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на Министерството на околната среда и водите. Образецът съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които се определят таксите.

По подадената декларация директорът на басейнова дирекция извършва проверка за съответствие на информацията с резултатите от собствения мониторинг, показанията на измервателните устройства и/или с резултатите от извършения през годината контрол. Когато в декларацията се установят несъответствия с информацията по ал. 3, които засягат основата и размера на определената такса, директорът на басейновата дирекция издава АУПДВ, с който се коригира декларацията (чл. 194б, ал. 4 от ЗВ, редакция ДВ, бр. 98/2018 г.) В случая при извършената проверка по реда на чл. 194б, ал. 3 от ЗВ на данните в декларацията за отчетения период е установено съответствие между декларираното от жалбоподателя и установеното от ответника. Количеството изразходвани водни маси през 2019 г., посочени в оспорения акт, съответстват на посочените в декларацията на дружеството по чл. 194б от ЗВ за съответния период. Поради тази причина органът е изчислил размера на дължимата такса за водовземане, на основание данните от представената декларация по чл. 194б от ЗВ, за което е уведомил дружеството, като му е предоставил срок за доброволно плащане. В случая няма основание за отмяна на акта на процесуално основание, като освен това съдът не се нуждае от специални знания за назначаване на експертиза, тъй като всички данни, включително отнетия годишен обем и единичен размер на таксата са декларирани от самото лице в подадената под страх от наказателна отговорност декларация.

Оспореният акт е постановен в съответствие с приложимите материалноправни норми. Безспорно се установява, че жалбоподателят е ползвал повърхностни води за напояване на земеделски култури, за което дължи заплащане на такса на основание чл. 194, ал. 1 от ЗВ, определена в размерите и по реда на Тарифа за таксите за правото на водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 383 от 29.12.2016 г., обн. ДВ бр. 2/06.01.2017 г., в сила от 01.01.2017 г. Тази такса се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в Наредбата за нормите за водопотребление.

Съгласно чл. 11 от Тарифата таксата се изчислява по формулата $T = E \times W$, където: T е размерът на дължимата годишна такса в лева; E - единичният размер на таксата в зависимост от целта, за която ще бъде ползвана отнетата вода, съгласно таблиците по чл. 12 - в лв./куб. м; W - размерът на отнетия годишен воден обем - за повърхностни и подземни води, в куб. м; размерът на разрешения годишен воден обем - за минерални води, в куб. м.

Когато водовземеването е за напояване, към единичния размер на таксата се прилагат коригиращи коефициенти в зависимост от отчетното количество вода съобразно нормите за водопотребление съгласно чл.12, ал.3 от Тарифата, както следва: ако отчетното количество вода е равно или по-малко от нормативно определеното за съответната агроклиматична зона и съответните култури, се прилага намаляващ коефициент от 0.7; обратно – ако отчетният обем вода е по-голям от нормативно определеното количество, се прилага увеличаващ коефициент 1,3.

В подадената декларация жалбоподателят е декларирал, че използваното количество вода е за напояване и същото е в по-голям от обема по нормите за водопотребление, поради което е приложен коефициент 1,3.

За отчетния период единичният размер на таксата за обществено водоснабдяване за напояване на земеделски култури е 0,0013 лв. за кубичен метър вода – чл. 12, ал.2, т.3 от Тарифата, като от 01.01.2019 г. цената е увеличена от 0,0012 лв. на 0,0013 лв.

Размерът на таксите е определен на базата на посочените в декларацията по чл. 194б от ЗВ отчет годишен обем и правилно приложен корекционен коефициент за напояване, когато отчетният обем на вода е по-малък или равен от обема вода, изчислен по съответните норми на водопотребление, както следва:

$$3\ 340\ 447.00 \text{ куб.м.} * 0,0013 \text{ лв.} * 1,3 = 5\ 645,36 \text{ лв.}$$

Не се твърдят и не са доказани извършени плащания от страна на жалбоподателя нито в определения срок за доброволно плащане, нито по-късно, следователно налице са фактическите и правните основания за издаване на АУПДВ.

В същото време, доколкото няма извършени плащания, а в чл. 194б, ал. 2 от ЗВ, е предвидено, че задължението по декларацията, по която задълженото лице е изчислило дължимата такса, се внася в срок до 15 февруари, са начислени лихви за забава съобразно чл. 195в от ЗВ.

Видно от приложения лихвен лист (стр. 23), законната лихва за периода от 16.02.2020 г. до 12.11.2021 г. (датата на издаване на оспорения акт) върху главницата от 5 645,36 лв., е 997,43 лв., колкото е посочена и в акта.

В същото време са неоснователни доводите изложени в жалбата, че не е посочено разрешителното, тъй като в случая АУПДВ, се издава на основание § 9 от ПЗР на ЗВ. Неоснователни са и доводите за неправилно измерване, тъй като ползваното количество е декларирано лично от самото задължено лице.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателят да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото е своевременно поискано, определено съобразно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а именно 662,14 (шестстотин шестдесет и два лева и четиринадесет стотинки) лева.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София-град, I отделение, 21 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на [фирма], [населено място], срещу Акт за установяване на публично държавно вземане № 46 от 12.11.2021 г. на директора на Б. дирекция „И. район“, с който са установени задължения в размер на 5645,36 лева и законна лихва за периода на забава в размер на 997,43 лева.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Б. дирекция "И. район" юрисконсултско възнаграждение в размер на 662,14 (шестстотин шестдесет и два лева и четиринадесет стотинки) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

Решението **ДА СЕ СЪОБЩИ** на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138 АПК.

СЪДИЯ: